

[Formanden.]

- 1) *Spørgsmål til ministrene.*
- 2) *Første behandling af:*
Forslag til lov om aktieselskaber.
- 3) *Første behandling af:*
Forslag til lov om anpartsselskaber.
- 4) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed.
- 5) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om banker.
- 6) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om sparekasser.

Mødet hævet kl. 15.30.

54. møde.

Onsdag den 28. februar kl. 13.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler socialministeren, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Kiropraktisk behandling).

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Socialministeren (Eva Gredal): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om

offentlig sygesikring. (Kiropraktisk behandling).

Lovforslaget går ud på, at sygesikringen med den sædvanlige statsrefusion på 35 pct. af udgifterne yder tilskud til kiropraktisk behandling, når den udføres af kiropraktorer, der er godkendt af Dansk Kiropraktor-Råd, og uden at der stilles krav om henvisning fra læge.

Om baggrunden for lovforslaget henvises til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og jeg skal her blot nævne, at mit parti tidligere og også i forbindelse med behandlingen her i tinget af forslaget til sygesikringsloven har stillet forslag om, at befolkningen får mulighed for at få tilskud til kiropraktisk behandling uden lægehenvi-
sning.

Da det imidlertid er behæftet med megen usikkerhed, hvor store udgifter en tilskudsordning vil medføre for statskassen, er det hensigten at indføre begrænsninger både med hensyn til antallet af tilskudsberettigede behandlinger og tilskuddets størrelse pr. behandling.

Den foreslåede ordning vil give et grundlag for at skønne over behovet for tilskud. Jeg finder det derfor rimeligt, at denne opgave tages op nu med de nævnte begrænsninger.

Som ikrafttrædelsestidspunkt er foreslået den 1. april 1974, bl. a. for at de nødvendige overenskomster mellem sygesikringens forhandlingsudvalg og kiropraktorernes faglige organisation kan indgås og godkendes inden ikrafttrædelsen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Erling Olsen* til indenrigsministeren:

„Vil ministeren overveje at give kommunerne adgang til at nedsætte ejendomsskat-
terne i saneringskvarterer?“

(Spm. nr. 143).

[Erling Olsen.]

Skriftlig begrundelse.

I mange saneringskvarterer hviler ejendomsskatterne urimelig hårdt på beboerne. Det gælder ikke mindst, hvor der i forbindelse med nedrivning af mellem- og baghuse bliver færre lejligheder at fordele grundskatterne på. Men det gælder også, hvor udnyttelsesgraden af forskellige årsager er forholdsvist lav som f. eks. i Vognmandsmarken i København.

Både for at lette sanering ved nedrivning af mellem- og baghuse og for at begrænse huslejen i urimeligt dårlige boliger ville det være ønskeligt, om kommunerne fik adgang til at give nedslag i ejendomsskatterne i saneringskvarterer.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Som begrundelse for spørgsmålet om, hvorvidt jeg vil overveje at give kommunerne adgang til at nedsætte ejendomsskatterne i saneringskvarterer, anføres bl. a., at disse skatter i mange af disse kvarterer hviler urimelig hårdt på beboerne, ikke mindst hvor der i forbindelse med nedrivning af mellem- og baghuse bliver færre lejligheder til at fordele grundskatterne på.

Hertil vil jeg gerne bemærke, at det altid har været et grundprincip i dansk ejendoms-skattelovgivning, at ejendomsskatternes påligning og opkrævning sker uafhængigt af den betalingspligtiges økonomiske forhold, og at der kun i ganske særlige situationer vil kunne blive tale om at lempe ejendomsskatterne. Dette er udtrykkeligt fastslået i ejendomsskattelovens § 30. Kun i tilfælde, hvor skatterne påhviler ejendomme, der tjener et eller andet almennyttigt formål, er der ved lovens § 8 åbnet kommunerne adgang til at lempe beskatningen.

Som spørgeren ved, findes der en lov, der skal hjælpe navnlig ældre parcelhusejere med at klare betaling af ejendomsskatterne, men heller ikke her er der tale om, at beskatningen nedsættes, men alene om en ordning, hvorefter kommunerne yder lån til betaling af skatterne, et lån, som normalt forfalder ved ejerskifte.

Når der rejses spørgsmål om etablering af en adgang for kommunerne til at lempe ejendomsskatterne i saneringskvarterer, må jeg således henvise til, at en sådan ordning vil stride imod det grundprincip, jeg nævnte

før. Hertil kommer, at det efter min opfattelse vil blive yderst vanskeligt rent administrativt nærmere at afgrænse de tilfælde, hvor ejendomsskatterne kan lempes, samt at fastsætte lempelsens størrelse i de enkelte tilfælde.

Endvidere kan jeg anføre, at en eventuel lempelse af denne art i givet fald vil blive ydet uanset beboernes økonomiske forhold, altså uanset om der i det enkelte tilfælde er behov for en sådan lempelse. Jeg tror således, at beboere, der som følge af saneringer kommer ud for huslestigninger, mere hensigtsmæssigt kan hjælpes ad de sædvanlige kanaler, der består for ydelse af hjælp til folk, der ikke selv er i stand til at klare deres boligudgifter. En lempelse af ejendomsbeskatningen bør derimod af de grunde, jeg har nævnt, næppe komme i betragtning.

Erling Olsen: En gang imellem kan principper være så strenge, at det kan være fornuftigt at se lidt bort fra dem. I Vognmandsparken i København, et saneringskvarter, hvor grundene skal falde tilbage til Københavns kommune i 1978, er skatterne så store, at på en saneringslejlighed på 55 m² hviler de med ca. 1.100 kr., alt sammen fordi udnyttelsesgraden på grunden er meget lav.

Det, jeg gjorde mig til talsmand for, og som jeg vil være glad for om ministeren i hvert fald ville tage op på en af sine normale drøftelser med Kommunernes Landsforening, var, om man alligevel ikke kunne finde en mulighed for, at kommunerne som resultat af en politisk beslutning i tilfælde som det, jeg har nævnt, kunne få lov til at lempe beskatningen.

Jeg kan i øvrigt understrege, at en belastning på små 100 kr. om måneden på en 3 værelses lejlighed, som ikke engang har eget toilet, ikke hviler på velstående folk, men på meget dårligt stillede folk.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg tror, hr. Erling Olsen vil give mig ret i, at en af baggrundene for ejendomsbeskatningen netop er, at området skal anvendes på den mest hensigtsmæssige måde også i henseende til beliggenhed osv. Jeg skal såmænd villigt erkende over for hr. Erling Olsen, at principper kan være strenge, men hvis vi

[Indenrigsministeren.]

ikke har faste regler på dette område, ville det være næsten umuligt at administrere selve ejendomsskattelovgivningen.

Når hr. Erling Olsen er inde på spørgsmålet om, at kommunerne selv skal bestemme, tror jeg nok, at kommunerne, både når det drejer sig om København og Frederiksberg og Kommunernes Landsforening, meget vil have sig frabedt muligheden, for de vil ikke kunne se, hvor de skulle begynde, og hvor de skulle ende. Jeg beklager derfor i og for sig at måtte være afvisende i denne sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Arne Christiansen til indenrigsministeren:

„Hvilke foranstaltninger vil ministeren træffe for at hindre, at konsulenter ved udstationeringskontoret for civile værnepligtige giver vejledning i misbrug af socialloven ved aftjening af civil værnepligt?“

(Spm. nr. 146).

Skriftlig begrundelse.

Ifølge dagbladet Aktuelts fra den 17. februar d. å. har en læge i Århus af socialvæsenet modtaget 70.000 kr. på ét år som understøttelse til husassistent, finansiering af to biler og villa i forbindelse med aftjening af civil værnepligt. Efter at han har videregivet disse oplysninger, har konsulenter ved dette kontor — med Aktuelts ordvalg — med kyshånd ladet oplysningerne om, hvorledes man kan pumpe offentlige kasser, indgå som led i deres orientering for civile værnepligtige på nægterskolen.

Arne Christiansen: Da dagbladet Aktuelts den 17. februar i år kunne meddele, at en militærnægter i Århus havde forstået at dræne socialvæsenet for 70.000 kr. på et år, vakte det berettiget opsigt. Ministeren reagerede straks og sagde: vi vil slå meget hårdt i en sådan sag. Jeg tror, der er bred forståelse for dette i befolkningen, og der er også grund til at takke ministeren for denne stilling.

Men yderligere opmærksomhed måtte det jo vække, at det samtidig oplystes, at dette eksempel blev brugt af konsulenter ved nægterskolen som orientering i, hvorledes man kan udnytte sociallovgivningen her i

landet, og det er på den baggrund, jeg har stillet spørgsmålet til ministeren, hvilke foranstaltninger man vil træffe for at hindre en sådan vejledning.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg må sige til hr. Arne Christiansen, at jeg blev lige så indigneret over at læse artiklen i Aktuelts, og hvis det var tilfældet, at konsulenter ved udstationeringskontoret på den måde opfordrede folk til at misbruge sociallovgivningen, ville jeg slå hårdt, for det er simpelt hen urimeligt.

Men om den sag, der har givet anledning til spørgsmålet, kan jeg oplyse, at socialministeriet for øjeblikket er i færd med at undersøge, om der er udbetalt hjælp i strid med de gældende regler. Socialministeriet kan dog allerede nu oplyse, at der ikke som anført af hr. Arne Christiansen og altså heller ikke som refereret i Aktuelts er udbetalt et beløb i størrelsesordenen 70.000 kr. på et år til en civil værnepligtig som understøttelse til husassistent, finansiering af to biler og en villa. Der er til den pågældende værnepligtige under hele tjenesten, som jo altså er 16 måneder som civil værnepligtig, udbetalt i alt 25.000 kr.

For så vidt angår det direkte til mig stillede spørgsmål, om der af udstationeringskontorets konsulenter gives de civile værnepligtige vejledning i misbrug af socialloven, må jeg efter en nærmere undersøgelse tage afstand fra, at noget sådant har fundet sted — heldigvis.

Det er over for mig oplyst, at udstationeringskontorets konsulenter den 13. februar 1973 på skolen for civile værnepligtige i Antvorskov ved en orientering om en række problemer i forbindelse med udstationeringstjenesten blev stillet over for et spørgsmål om, hvilke udgifter der er tilskudsberettigede efter § 54 i lov om offentlig forsorg. Konsulenterne nævnte en række eksempler, herunder det nu fremdragne, på, hvilke udgifter socialkontoret i Århus i en konkret sag havde betragtet som tilskudsberettigede, og at disse tilskudsberettigede udgifter samlet var opgjort til 75.000 kr. Herfra gik dog visse indtægtsbeløb, så den faktiske udbetaling som nævnt var væsentlig lavere, altså 25.000 kr. Her skal man ikke være blind for, at de værnepligtige er betydelig

[Indenrigsministeren.]

ældre og har stiftet bo og har mange faste udgifter, når de kommer ind som civile værnepligtige.

Den pågældende konsulent har således kun videregivet modtagne oplysninger om de muligheder, som forsorslovens § 54 giver for hjælp til værnepligtige under indkaldelse, og jeg finder derfor ikke grundlag for at kritisere den orientering, som ved den omhandlede lejlighed er givet til de civile værnepligtige på skolen i Antvorskov og, så vidt jeg har fået oplyst, nærmest sagt i citationstegn.

Til sidst vil jeg gerne understrege, at det efter det for mig foreliggende er tvivlsomt, om socialministeriet kan godkende den af Århus kommunes sociale forvaltning foretagne beregning af tilskudsberettigede udgifter i den konkrete sag, men som nævnt er socialministeriet i færd med en nærmere undersøgelse af spørgsmålet.

Endelig kan jeg endnu en gang understrege, at for så vidt det forholdt sig som det af hr. Arne Christiansen og Aktuelt refererede, fandt jeg virkelig, der var grund til at gribe ind, men det gør det heldigvis heller ikke.

Arne Christiansen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og for redegørelsen. Jeg synes, det har været nødvendigt og rigtigt, at vi har fået klarlagt, hvordan det virkelig forholder sig. Tilbage står jo så det spørgsmål, om det virkelig er muligt, som der er givet orientering om, at man kan trække op til 75.000 kr. med socialloven i hånden. Jeg er klar over, at det er et spørgsmål, der ikke skal stilles til indenrigsministeren, men det er måske en ting, vi skal overveje senere.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Som det fremgik af det, jeg sagde om socialministeriets tvivl om, hvorvidt man havde foretaget en rimelig tilskudsberegning, åbner det i sig selv spørgsmål. Det næste spørgsmål er, i hvilket omfang vi skal give hjælp, når unge mennesker er under indkaldelse, og det overlader jeg til en anden ressortminister.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Meta Ditzel* til undervisningsministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at udvirke, at Emdrupborg forsøgsskole får status som statslig-kommunal forsøgsskole med tilknytning til Danmarks lærerhøjskole?“

(Spm. nr. 144).

Skriftlig begrundelse.

I en tid, da der forberedes gennemgribende reformer i folkeskolen, må det være hensigtsmæssigt at skabe bedre muligheder for et værdifuldt samarbejde mellem Emdrupborg forsøgsskole og Danmarks lærerhøjskole, som må kunne forvente de bedst mulige betingelser for at opfylde de krav, en ny skolelov vil stille til lærernes efteruddannelse.

De to institutioner har længe set hen til realisation af planerne om en statslig-kommunal forsøgsskole, bygget af staten på arealet op til Emdrup skoles sportsplads. Hvis det byggeri af økonomiske grunde må udsættes, må det være rimeligt at efterkomme et ønske fra de to skoler om, at Emdrupborgskolen får status som statslig-kommunal forsøgsskole tilknyttet lærerhøjskolen, så det hidtidige uformelle samarbejde kan få faste rammer og forsøgsskolen kan få bedre betingelser for udbygning af det betydningsfulde pædagogiske udviklingsarbejde.

Meta Ditzel: Mit spørgsmål har en vis forbindelse med forslaget til lov om folkeskolen.

Dette forslag indledes med en ny formålsparagraf, der åbner vide perspektiver for undervisningen i den planlagte enhedsskole. Ifølge den paragraf skal skolen give eleverne mulighed for en alsidig udvikling, som vel alle forældre i et demokratisk land ønsker det for deres børn, og som de fleste lærere uden tvivl gerne vil bidrage til. Men de fleste lærere må også erkende, at formålsparagraffen og lovforslaget i det hele taget stiller så store krav til lærerne, at de ikke kan honoreres i dag.

Ved at læse bemærkningerne til lovforslaget bliver man da også klar over, at ministeren forstår, at der er et øget behov for videreuddannelse af lærerne, idet en del af lovforslagets bestemmelser ikke kan gennemføres, siges der, før skolens lærere har opnået

[Meta Ditzel.]

de fornødne kvalifikationer ved efter- eller videreuddannelse. De vil f. eks. være nødvendige på områder som dansk, fremmedsprog, matematik og samtidsorientering m. v.

Derfor finder jeg det rimeligt at spørge, om ministeren vil finde en løsning på problemerne omkring samarbejdet mellem Emdrupborg forsøgsskole og Danmarks lærerhøjskole. I år er det 10 år siden, den daværende undervisningsminister og Københavns skoleborgmester blev enige om, at staten skulle opføre en ny bygning til forsøgsskolen. Den er aldrig blevet bygget, og stadig har nye forhindringer lagt sig i vejen for den faste tilknytning mellem de to institutioner, der er nødvendig for et tilfredsstillende samarbejde.

Efterhånden er vi vel alle sammen klar over, at det er nødvendigt at bremse stigningen i de offentlige udgifter. Men når de to skoler nu vil indstille sig på, at de skal være forstående over for en foreløbig udsættelse af byggeriet, og forsøgsskolen ikke desto mindre gerne vil fortsætte og udbygge forsøgsarbejdet netop med flere af de fag, som ministeren er klar over må med under lærernes videreuddannelse, så håber jeg, ministeren vil mene, at tiden nu er inde til at give forsøgsskolen den ønskede status, så det hidtidige uformelle samarbejde med lærerhøjskolen kan få faste rammer til gavn for begge parter.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg vil takke fru Meta Ditzel for spørgsmålet.

Det er jo, som fru Meta Ditzel sagde, sådan, at der igennem nogle år har været ført forhandlinger mellem undervisningsministeriet og Københavns kommune om oprettelse af denne forsøgsskole for Danmarks lærerhøjskole.

Under forhandlingerne er der nu mellem undervisningsministeriet og Københavns kommunes repræsentanter opnået enighed om et udkast til en overenskomst om oprettelse og drift af skolen, der som anført af fru Meta Ditzel tænkes opført på et areal ved Emdrup skoles sportsplads. Staten skal afholde udgifterne ved skolens opførelse og drift, mens Københavns kommune til staten

betaler en refusion svarende til udgiften pr. barn i kommunens skoler.

Sagens gennemførelse forudsætter således en ret betydelig investering fra statens side, og som følge af de nedskårne rammer for statens anlægsudgifter ser jeg altså ingen mulighed for at få plads til forsøgsskolens start i de nærmest kommende år.

Jeg er ganske enig med fru Meta Ditzel i, at oprettelsen af den planlagte forsøgsskole ikke bare vil have stor betydning for Danmarks lærerhøjskole, hvad den utvivlsomt vil, men også for folkeskolens undervisning, og det gælder, som fru Meta Ditzel også sagde det, ganske særlig i de kommende år, hvor vi står over for gennemførelsen af en ny folkeskolereform.

Det er derfor med meget stor beklagelse, jeg har været nødt til at udsætte opførelsen af skolen, og jeg er enig med fru Meta Ditzel i, at der bør tilstræbes en overgangsordning: at begynde forsøgsskolens virksomhed i andre lokaler, indtil en ny skole kan opføres.

Under en samtale, som jeg i sidste uge har haft med borgmester Børge Schmidt og rektor Torpe, har vi aftalt at optage forhandlinger om en løsning af samme art som den, fru Meta Ditzel har skitseret i sit spørgsmål og i begrundelsen for spørgsmålet, og jeg håber, at disse forhandlinger vil føre til et positivt resultat.

Meta Ditzel: Jeg vil sige tak til ministeren, fordi man er gået ind på de forhandlinger, og håber, at der meget snart kommer et resultat.

Vi har jo erfaret i de sidste mange år, at man gang på gang ved forhandlinger har prøvet på at finde en løsning, men jeg synes, at det, vi hører i dag, lover bedre resultater, og jeg ved, ministeren er meget interesseret i, at man netop nu af hensyn til folkeskoleloven tager fat på et udvidet forsøgsarbejde, som jo betyder umådelig meget netop på det sted, fordi man dér har så gode muligheder for et samarbejde mellem lærerne og forsøgsarbejdet. Derfor vil jeg meget håbe, at sagen kan fremskyndes, så man allerede i indværende skoleår kan begynde at få gavn af det, for man er jo i gang med et godt forsøgsarbejde på visse områder, men der er for meget usikkerhed om det.

Erling Olsen: Jeg er enig med fru Meta Ditzel i, at det er vigtigt, vi får det forsøgsarbejde i gang; det er vigtigt, at Danmarks lærerhøjskole får en forsøgsskole knyttet til sig, og det er vigtigt, at man på Emdrupborg forsøgsskole får bedre forhold. Derfor ser jeg også med forventning frem til de forhandlinger, der skal føres mellem ministeren og Københavns kommune.

Jeg vil dog meget gerne understrege som valgt i kredsen, at den løsning, man kommer frem til, ikke må ske på Emdrup skoles bekostning. Særlige forhold i kvarteret gør, at man må tage specielle hensyn til Emdrup skole, og jeg vil være glad, hvis man vil have det i erindring. Men jeg ser som sagt med stor glæde, at der gøres noget ved forsøgsarbejdet.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Det sidste af hr. Erling Olsen rejste spørgsmål vedrører jo først og fremmest Københavns kommunes skolevæsen, men jeg har fået en klar forståelse af, at skoleborgmesteren, hr. Børge Schmidt, har disse forhold i tankerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lowzow* til undervisningsministeren:

„Er det med ministerens billigelse, at der af staten ydes økonomisk støtte til propagandaformål, der modarbejder Danmarks officielle sikkerhedspolitik?“

(Spm. nr. 147).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet er stillet på grundlag af pressemeldelser om, at der er ydet støtte til kursusuddannelse for propagandister, der senere under mottoet „Bekæmp NATO“ skal føre kampagne imod NATO og planlægge aktionsmuligheder imod NATOs ministerrådsmøde i København i juni.

Det hedder i Jyllands-Posten for mandag den 19. februar 1973, at Århus kommune har stillet lokaler til rådighed, og at det første af en række kurser er holdt med 65 deltagere, der beskæftigede sig med NATO-forhold i relation til Grønland, Portugal, Grækenland, Tyrkiet og Sydafrika. Det oplyses, at mødet var et såkaldt § 101-kursus, at paragraffen forvaltes af undervisningsministeriet, og at den indeholder bestemmelser

om støtte til skoling af lærere og ledere i bl. a. voksenundervisningen.

På baggrund af det netop indgåede forsvarsforlig må det forekomme både uheldigt og ejendommeligt, at en sådan kursusrivksomhed, direkte vendt imod NATO, kan finde sted med statsstøtte.

Lowzow: Det, der har fået mig til at stille spørgsmålet, er som opgivet Jyllands-Postens pressemeldelse af 19. februar, som efter mine oplysninger stadig står rent faktisk udelementeret.

I denne artikel meddeles det, at der allerede er afholdt et kursus, og at det er det første i en række planlagte kurser med temaet: bekæmp NATO.

Det oplyses endvidere, at formålet med det første af de planlagte arrangementer var at organisere og koordinere aktionsmulighederne mod NATO og NATOs ministerrådsmøde i Danmark. Mødet var et § 101-kursus, oplyser man, altså et kursus, der normalt betragtes som et metodikkursus. Årsagen til, at man kan få støtte under denne paragraf, skulle være, at disse penge skulle bruges til støtte til skoling af lærere og ledere i bl. a. voksenundervisning, og dette kunne man falde ind under, fordi det var tanken at uddanne kursister, der senere skal føre udvidet oplysningskampagne mod NATO.

Ingen kan have noget imod, at studiekredse beskæftiger sig med NATO-problemer, og ingen kan forlange, at der skal komme en bestemt konklusion ud af studierne, men det synes urimeligt, hvis der gives statsstøtte til uddannelse af propagandistledere, som skal arbejde efter den forudbestemte hensigt at nedbryde den af folketinget fastslåede sikkerhedspolitiske linje.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Det er rigtigt, at Internationalt Forum har fået en bevilling på 15.000 kr. over § 101 i lov om fritidsundervisning m. v. til afholdelse af 8 kurser i indeværende finansår.

Internationalt Forum er en tværgående politisk ungdomsorganisation, der er dannet i 1969 ved en sammensmeltning af De studerendes FN-forbund og Verdensvenskabsforbundet. Dens formål er bl. a. igennem et alsidigt ungdomsarbejde at arbejde for inter-

[Undervisningsministeren.]

national fred, mellemfolkelig forståelse og øget internationalt samarbejde.

Som ungdomsorganisation falder Internationalt Forum således ind under fritidsundervisningslovens regler om fritidsundervisning for børn og unge, og organisationen er dermed berettiget til støtte til uddannelse af ledere, lærere og andre medarbejdere inden for fritidsundervisningslovens arbejdsområde, således som hr. Lowzow nævnte det i sin mundtlige begrundelse.

Efter lovens regler kan organisationer, der har oplysningsarbejde til hovedformål, samt andre større organisationer, der har erfaring i at tilrettelægge uddannelseskurser, få tildelt såkaldte rådighedsbeløb. Ordningen med at give bevillingen på denne facon sigter mod en administrativ forenkling, og af samme årsag indhenter undervisningsministeriet kun summariske oplysninger om bl. a. antal kurser, udgifter samt hovedemner, der vil blive behandlet.

Der bliver naturligvis ikke spurgt om organisationens grundlæggende ideologi, hvorfor hr. Lowzows henvisning i den skriftlige begrundelse for spørgsmålet til forsvarsforliget er uden enhver relevans i forhold til fritidsundervisningslovens bestemmelser. Derfor var jeg også meget glad for, at hr. Lowzow i sin mundtlige begrundelse gjorde en tilføjelse om, at det ikke var meningen, man skulle sikre sig, at disse kurser nåede frem til en bestemt konklusion.

På den ansøgning, som Internationalt Forum indsendte den 9. marts 1972, blev det angivet, at man ønskede et tilskud på 50.000 kr. — man fik altså kun 15.000 kr. — til gennemførelse af 8 kurser for foreningsledere, lærere og andre beskæftigede med undervisning og oplysning om internationale forhold; som hovedemne for kurserne blev der angivet „undervisning om internationale forhold“, og undervisningsministeriets bevilling er selvsagt givet på dette grundlag.

Direktoratet for ungdomsundervisningen vil på den givne foranledning spørge Internationalt Forum, om de af hr. Lowzow refererede pressemeddelelser indeholder en dækkende beskrivelse af kursernes indhold, og hvis svaret bliver bekræftende, er forudsætningerne for undervisningsministeriets bevilling bortfaldet.

Lowzow: Jeg kan fatte mig i korthed og ganske få ord, for jeg kan sige tak; svaret er fuldt tilfredsstillende for mig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Camre* til justitsministeren:

„Vil ministeren fremskynde loven om obligatorisk anvendelse af sikkerhedsseler?“
(Spm. nr. 145).

Skriftlig begrundelse.

Justitsministeren har oplyst, at det er hensigten at fremsætte forslag til lov om obligatorisk anvendelse af sikkerhedsseler i næste folketingssamling. Der er imidlertid mulighed for betydelige besparelser såvel i menneskeliv og lidelser som i penge ved at fremskynde denne lov.

Jeg bygger dette på en grundig analyse foretaget af socialmedicineren dr. Finn Kamper-Jørgensen, der i sin bog Trafikulykkernes samfundsmæssige omkostninger 1967, 1968 og 1969, en cost-benefit teknisk studie, udgivet af Institut for socialmedicin ved Københavns universitet, har udarbejdet en nøje økonomisk analyse af besparelserne ved anvendelse af sikkerhedsseler.

Han beregner således, at med en 100 pct. anvendelse af sikkerhedsseler på førersædet ville man på basis af de i 1969 skete ulykker spare 146 dræbte, 1.945 alvorligt tilskadede og 2.209 lettere tilskadede. Dette betyder en besparelse i 1969-tal på brutto 58 mill. kr., hvorfra skal trækkes omkostninger til sikkerhedsseler, nemlig 20 mill. kr., og det giver nettobesparelser for samfundet på 38 mill. kr. Omregnet på 1973-basis er der formentlig tale om netto-besparelser på 50 mill. kr. De menneskelige lidelser lader sig selvsagt ikke opgøre i tal. Det må imidlertid være ønskeligt, at muligheden for de økonomiske besparelser inddrages i overvejelserne nu.

Camre: Justitsministeren har for kort tid siden tilkendegivet, at det var hans hensigt at indføre en tvungen anvendelse af sikkerhedsseler på personmotor køretøjernes førersæder, og jeg har ønsket at spørge ministeren, om der er mulighed for at trække dette lovforslag frem til iværksættelse så hurtigt, som de grænser, vi nu opererer med for

[Camre.]

fremstilling af forslag her i tinget, tillader det.

Dette begrunder jeg i, at der jo efterhånden er ført meget stærke beviser for sikkerhedsselernes værdi. Dr. Kamper-Jørgensen fra socialmedicinsk institut ved Københavns universitet har således lavet en meget udførlig analyse af trafikulykkernes samfundsmæssige omkostninger, og han beregner på basis af 1969-tallene, at man for dette år ville kunne have sparet 146 dræbte, 1.945 alvorligt tilskadede og 2.209 lettere tilskadede. Opgjort i tal bliver det 58 mill. kr., hvorfra man så skal trække omkostninger til disse sikkerhedsseler på 20 mill. kr., altså nettobesparelser på 38 mill. kr. Regner man det om til 1973-tal, får man formentlig en besparelse på ca. 50 mill. kr.

Det er naturligvis statistiske tal, og det er gennemsnitstal, og det er tal, som er meget forsigtige, fordi man regner med en nedgang i de pågældende ulykker på ca. 50 pct., og det er vel sandsynligt at regne med en nedgang på op imod 70 pct.

Jeg vil derfor gerne høre, om ministeren mener, der er basis for en meget snarlig fremsættelse af dette lovforslag.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): I december 1972 deltog jeg i et nordisk ministermøde om trafikikkerhedsproblemer. På dette møde blev det besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal overveje spørgsmålet om at påbyde anvendelsen af sikkerhedsseler i Danmark, Finland, Norge og Sverige. Arbejdsgruppen består af embedsmænd, forskere og bilteknikere fra de fire lande, og arbejdet foregår i øvrigt i et samarbejde med eksperter i de respektive lande, bl. a. med læger.

Jeg anser det for meget vigtigt, at dette spørgsmål nu er taget op. Der er imidlertid knyttet så mange tekniske og juridiske problemer til en obligatorisk anvendelse af sikkerhedsseler, at arbejdsgruppen nødvendigvis må have en del tid til at overveje det. Arbejdsgruppen er anmodet om at fremkomme med en betænkning inden 1. juli i år, og denne frist vil efter de foreliggende oplysninger kunne overholdes. Det betyder formentlig, at vi har en chance for i hvert fald i næste folketingssamling — og jeg for-

står, at det tilfredsstillende spørgeren — at kunne komme med et lovforslag.

Det er klart, at vi nu må afvente den indstilling, der kommer, inden der kan tages endelig stilling til, om en lovgivning bør gennemføres, men det er min private opfattelse, at der med de oplysninger, der er sivet ud fra forskellige dele af kloden, er grund til at tage dette spørgsmål op til meget alvorlig overvejelse.

Camre: Jeg takker justitsministeren for svaret. Jeg forstår, at der, ifald de overvejelser, der finder sted, har et positivt indhold, vil være mulighed for, at vi allerede i begyndelsen af næste folketingsår, altså til oktober, vil kunne få et lovforslag til behandling her i folketinget.

Jeg forstår godt, at man kan nære bekymringer over for at tvinge folk på et sådant område, som jo i hvert fald tilsyneladende kun vedrører den enkelte person selv — man skader jo ikke andre mennesker, fordi man ikke har sikkerhedssele på, man skader kun sig selv — men der er meget store penge for samfundet involveret i det, ligesom der er meget stor belægning af sygehuspladser, som i forvejen er en mangelvare, involveret i spørgsmålet. Endelig er det vel også rigtigt at sige, at mennesker ikke altid selv er i stand til at bedømme den risiko, som er involveret ved at køre i et motorkøretøj og specielt at gøre det uden sikkerhedsseler.

Men jeg vil gerne have lov til at stille et tillægsspørgsmål til ministeren, for man møder jo tit påstande anvendt over for sikkerhedsseler, som ikke er holdbare. Derfor vil jeg gerne spørge, om ministeren vil medvirke til, at vi i fjernsynet, som jeg anser for det bedste oplysningsmiddel, får en række film, en række demonstrationer, der klart viser nytten af sikkerhedsseler. Jeg ved, at der fra forskellig side har været gjort forsøg over for fjernsynet på at få sådanne film ind; bl. a. har General Motors lavet en meget fin film, en meget oplysende film om det, og man var villig til helt at stryge enhver form for reklame for General Motors i filmen, men det er ikke lykkedes at få den ind i fjernsynet. Jeg tror, det er nødvendigt, at justitsministeren gør en indsats her, for det vil jo nok øge forståelsen, også forståel-

[Camre.]

sen for ministerens lovforslag, når det fremkommer.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg kunne egentlig nøjes med at sige ja, men jeg vil gerne føje til, at fra den tid, jeg var formand for Rådet for større Færdselssikkerhed, har jeg erfaring for, at der mellem rådet og fjernsynet, Danmarks radio i det hele taget, har været det bedst tænkelige samarbejde, og det undrer mig derfor, at man på dette punkt endnu ikke har været imødekommende nok. Nu kan man vel rejse det spørgsmål, om sagen er moden, så længe der ikke er et aktuelt lovgivningsinitiativ parat. Det er tænkeligt, at man har haft den opfattelse enten i Rådet for større Færdselssikkerhed eller i fjernsynet eller begge steder, at når der kommer et lovforslag på bordet herinde i folketinget, er tiden inde til at komme med den propaganda, der er behov for. Hvis man nu iværksætter en propaganda på et tidspunkt, da der ikke lige forestår en lovgivning på dette område, kunne man måske gøre fortræd, og det skulle nødvendigvis være resultatet af en fjernsynskampagne.

Otto Mørch: Jeg er meget tilfreds med og også meget glad for ministerens noget forsigtige svar på hr. Camres spørgsmål, for det er rigtigt, som ministeren meget stærkt har understreget, at der er meget alvorlige problemer forbundet med at gennemføre en lovgivning, hvorved vi tvinger folk til at bruge sikkerhedssele i alle situationer. Må jeg blot nævne en ting, som jeg faktisk gerne vil have ministerens kommentar til. Tænker vi os, at føreren eller vedkommende, der sidder ved siden af føreren, er en svanger kvinde, har man erfaring for, at brug af sikkerhedssele som mange gange kan redde moderens liv, ødelægger fosteret. Her ligger altså et juridisk problem, her ligger et erstatningsproblem, og derfor er jeg vældig glad for justitsministerens noget forsigtige svar.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er ganske enig med hr. Otto Mørch i, at når vi til sin tid skal udforme nogle regler om tvungen brug af sikkerhedssele — hvis vi kommer så vidt, det forbehold er jeg jo indtil videre nødt til at tage — må man gøre visse undtagelser, og blandt undtagelserne må formentlig være svangre kvinder. Men det fremgik jo også af det, jeg sagde i mit første indlæg, at det arbejde, som nu udføres, foregår i samvirke med eksperter i de respektive lande, bl. a. med læger, og jeg går ud fra, at de nok skal tage højde også for det problem, som her er rejst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Jakobsen* til boligministeren:

„Hvilke oplysninger kan ministeren give om antallet af tomme lejligheder i Frederiksberg kommune, og hvad agter ministeren at gøre for at få boliglovgivningens bestemmelser overholdt?“

(Spm. nr. 151).

Skriftlig begrundelse.

Dagbladet Politiken meddelte den 16. februar 1973, at der står i hundredvis af lejligheder tomme på Frederiksberg.

I samme dagblad er senere — den 17. februar og 20. februar 1973 — oplyst, at bestemmelsen om, at hver 5. ledigblevne lejlighed i det almennyttige boligbyggæri skal stilles til rådighed for udsanerede, ikke er blevet overholdt, men at Frederiksberg kommune tværtimod gennem Københavns Grundejerforening fik genhuset 175 mindrebedidlede familier i andre kommuner i forbindelse med den eneste gennemførte større saneringssag på Frederiksberg.

Ministeren har ifølge dagbladet Aktuelt den 21. februar 1973 bekræftet, at man på Frederiksberg overtræder lovgivningen på to områder, nemlig bestemmelserne om, hvor længe en lejlighed må stå tom, og førnævnte regel om genhusning.

Det er uacceptabelt, at lovens bestemmel-

[Svend Jakobsen.]

ser ikke overholdes. Derfor mit spørgsmål om, hvad ministeren agter at gøre.

Svend Jakobsen: Med mellemrum har der verseret forlydender om et betydeligt antal tomme lejligheder på Frederiksberg. I forbindelse med min skriftlige begrundelse for mit spørgsmål til boligministeren har jeg nævnt nogle udgaver af dagbladet Politiken, og i disse udgaver er disse forlydender suppleret med lister over adresser på tomme lejligheder. Det er lejligheder, der er centralt beliggende, der er rummelige og til lav leje, netop sådanne lejligheder, som vi har så hårdt brug for, ikke mindst til familier med børn og lav indkomst. Der er et generelt behov for sådanne lejligheder, men det kommer vel stærkest til udtryk i forbindelse med ved saneringer at skaffe erstatningslejligheder til udsanerede familier.

Ikke mindst på baggrund af de bestræbelser, der gøres for at forhindre private ejendomsbesiddere i at omgå boliglovgivningens bestemmelser, er det meget vigtigt, at vi sikrer os, at det offentlige i enhver henseende holder sig såvel lovgivningens bogstav som dens ånd efterrettelig. Det er på denne baggrund, jeg har stillet ministeren spørgsmålet om, hvilke oplysninger han kan give om antallet af tomme lejligheder i Frederiksberg kommune, og hvad ministeren agter at gøre for at få boliglovgivningens bestemmelser overholdt.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg har fået oplyst, at Frederiksberg kommune disponerer over i alt ca. 3.500 lejligheder. Disse lejligheder ligger dels i huse, der tilhører et kommunalt selskab, dels i almennyttige boligselskaber, hvor kommunen i henhold til aftale kan genudleje ledige lejligheder.

I almennyttige selskaber har kommunen anvisningsret til ca. 1.400 lejligheder.

En kommune har pligt til at løse akutte boligproblemer for husvilde. Det kan begrunde en vis reserve af billige lejligheder, men spørgsmålet er, om det er nødvendigt med en reserve af den størrelse, der har været nævnt i dagspressen. Den boligreserve, som kommunen finder det nødvendigt at råde over som led i sin husvildeforsorg, bør efter min opfattelse først og fremmest sikres

i ejendomme, der er tilvejebragt hertil. Boliger i almennyttigt byggeri tager ikke direkte sigte på forhold af denne art. Det er heller ikke i overensstemmelse med reglerne om udlejning af almennyttigt boligbyggeri, at kommunalbestyrelserne sikrer sig anvisningsret eller benytter denne ret til at lade lejlighederne stå tomme.

Frederiksberg kommune har, efter hvad jeg har fået oplyst, i øjeblikket 80 lejligheder ledige som reserve, og da jeg har fundet tallet overraskende stort, agter jeg at bede Frederiksberg kommunalbestyrelse om at komme med en redegørelse for, om en reserve af denne størrelse er rimelig, og om der indgår lejligheder i almennyttigt byggeri i denne reserve.

I denne forbindelse vil jeg også gerne berøre problemerne ved genhusningen af udsanerede. Af boliger i almennyttige boligselskaber skal som bekendt hver 5. ledige stilles til rådighed for udsanerede. Efter de oplysninger, jeg har fået, vil der først nu blive taget skridt til at opfylde dette krav også i det almennyttige byggeri på Frederiksberg.

Under saneringsdebatten for nylig her i tinget rejste den konservative ordfører, hr. Rohrsted, spørgsmålet om at stille flere ældre almennyttige lejligheder til rådighed for saneringsramte. Jeg synes, denne omhu for udsanerede familier ligesom er stillet i relief i de oplysninger, der nu er kommet frem fra Frederiksberg. Jeg vil derfor henstille til Frederiksberg, at der i den kommende tid for at rette forholdet op til udsanerede stilles mere end hver 5. lejlighed til rådighed i almennyttigt byggeri på Frederiksberg.

Svend Jakobsen: Jeg er tilfreds med, at ministeren anmoder kommunalbestyrelsen på Frederiksberg om en redegørelse for, om 80 tomme lejligheder er en rimelig reserve.

Med hensyn til det af ministeren oplyste antal på 80 tomme lejligheder vil jeg godt bede ministeren overveje, om den nævnte redegørelse ikke bør suppleres med en oversigt, der viser, om tallet 80 har været typisk for det antal lejligheder, der har været tomme f. eks. i det sidste års tid.

Med hensyn til kommunens overtagelse af anvisningsretten til almennyttige boliger betyder det, så vidt jeg har forstået, at man samtidig fra kommunens side forpligter sig til at betale lejen for eventuelle tomme boli-

[Svend Jakobsen.]

ger. Jeg forstår på ministerens besvarelse, at der i det materiale, der i øjeblikket findes i boligministeriet, ikke er en oversigt over, om der er almenyttige boliger blandt de 80 ledige lejligheder, men at dette spørgsmål vil blive besvaret i den redegørelse, man beder kommunalbestyrelsen om.

Jeg kan ikke udtale særlig glæde over, at bestemmelsen om, at hver 5. ledigblevne almenyttige lejlighed skal stilles til rådighed for udsanerede, nu vil blive overholdt; det burde selvfølgelig have været tilfældet for længst. Derimod vil jeg hilse med tilfredshed, hvis den af ministeren antydede mulighed for, at Frederiksberg vil stille mere end hver 5. lejlighed til rådighed for udsanerede, skulle vise sig at blive en kendsgerning.

Stæhr Johansen: Jeg er i og for sig glad for, at dette spørgsmål er rejst, og jeg kan også sige til ministeren, at han skal få en meget udførlig redegørelse fra Frederiksberg kommune. Jeg vil dog gerne spørge ministeren, om han ikke som boligminister er enig i, at det er lovligt og nødvendigt for kommunen at have en passende reserve af ledige lejligheder. Forholdet er det, at i Frederiksberg kommune har vi ud fra humane og sociale hensyn ført en sådan politik, at vi, således som socialloven kræver, har kunnet hjælpe dem, der bliver sat på gaden, dem, der ikke er beskyttet af lejeloven, til en lejlighed. Vi har endvidere kunnet klare vores genhusninger som følge af saneringer og kondemneringer selv, også i de tilfælde, hvor der er blevet opført offentlige anlæg. Men i modsætning til andre kommuner er husvildeforsorgen hos os indbefattet i lejlighedsreserven, og vi har i husvildeforsorgen på Frederiksberg afskaffet alt, hvad der hedder barakbyggeri; vi har afskaffet alt, hvad der hedder dårlige gennemgangsboliger, som man kender dem i andre kommuner. Vi stiller alle vores husvilde lige, når det drejer sig om at få en lejlighed.

Antallet af ledige lejligheder varierer noget, den ene måned kan det være 40 eller 30, og det kan komme op på over 100; i øjeblikket er det 80, men det kommer fuldstændig an på, hvilke ejendomme der skal saneres, og vi har uden at bede saneringsudvalget

om hjælp klarer ikke mindre end 250 lejligheder inden for de sidste 2 år.

Så vil jeg også gerne understrege, at om disse beslutninger, som administreres af vort bolig- og ejendomsudvalg, er der enighed imellem de konservative og socialdemokratiet, der er repræsenteret i dette udvalg, og jeg vil gerne rette det spørgsmål til boligministeren, om han i virkeligheden mener, at en kommune på 100.000 indbyggere kan have en mindre boligreserve end på mellem 50 og 100 lejligheder for at kunne klare både sociallovens bestemmelser og alle vore genhusningsproblemer, som er meget store i den kommune i Danmark og i hele Nordeuropa, der er mest udbygget.

Boligministeren (Helge Nielsen): Til hr. Svend Jakobsen vil jeg sige, at jeg er da villig til at forsøge, om vi i den redegørelse, vi har bedt om at få fra Frederiksberg kommunalbestyrelse, også kan få en oversigt over, hvilket antal af tomme lejligheder der har været typisk igennem en periode.

Over for hr. Stæhr Johansen vil jeg da give udtryk for, som jeg også gjorde det i mit indledende svar til hr. Svend Jakobsen, at jeg er enig i, at der skal være en boligreserve til at klare de akutte problemer, der er tale om. Det, der er spørgsmålet, og det er det, jeg har sat en undersøgelse i gang af, er, om antallet, de 80 lejligheder, er en passende reserve, og om det er i de almenyttige boligselskaber, denne reserve skal findes, eller det er på anden måde, kommunen skal klare det. Det er det, vi i øjeblikket undersøger.

Svend Jakobsen: Jeg har jo ikke mulighed for at stille spørgsmål til hr. Stæhr Johansen.

Formanden: Nej, normalt diskuterer man ikke med andre spørgere.

Svend Jakobsen: Derfor vil jeg spørge boligministeren, om han kan bekræfte, at Frederiksberg kommune har klarer genhusningen i forbindelse med saneringer på Frederiksberg inden for Frederiksberg kommunes egne grænser.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg er ikke i besiddelse af andre oplysninger end dem, jeg har set i dagspressen, og hvoraf det er fremgået, at man ikke har klaret denne genhusning alene, men ved hjælp af omegnskommunerne. Men som sagt har jeg det kun fra dagspressen. Jeg kan ikke svare på spørgsmålet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Simonsen* til arbejdsministeren:

„Er det ikke en diskriminering, at man som fabriksinspektører og ingeniører i arbejdstilsynet kun ansætter civil- og akademiingeniører og ikke anvender teknikumingeniører?“

(Spm. nr. 153).

Skriftlig begrundelse.

Da det er en kendsgerning, at arbejdstilsynet i vid udstrækning beskæftiger sig med spørgsmål, der helt naturligt falder inden for teknikumingeniørernes uddannelse, må det forekomme urimeligt, at der stadig væk i 1973 findes områder inden for staten, som i realiteten er forbeholdt akademi- og civilingeniører. Der er i virkeligheden på dette område tale om en diskriminering inden for de pågældende ingeniørgrupper, og det er næppe for stærkt sagt, at der er tale om et levn fra fortiden, der ikke mindst i en teknisk betonet tidsalder bør fjernes hurtigst muligt. Den offentlige sektor bør dog først og fremmest som ansættelseskriterium gå ud fra kvalifikationerne hos ansøgerne til disse vigtige stillinger.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): I anledning af det spørgsmål, hr. Simonsen har stillet, vil jeg gerne oplyse først, at loven om almindelig arbejderbeskyttelse i § 49, stk. 2, indeholder følgende bestemmelse:

„Til ansættelse som fabriksinspektør eller ingeniør ved arbejdstilsynet kræves, at vedkommende har bestået en afsluttende eksamen ved Danmarks tekniske højskole eller har en anden lignende teknisk uddannelse.“

Denne bestemmelse blev i en betænkning om dette spørgsmål begrundet på følgende måde: Når man tager i betragtning, hvorledes den tilsynsførende, hvis arbejde omfatter og normalt må omfatte en række for-

skellige industrier, på forhånd vil være handicappet i forhold til de specialister inden for den enkelte industri, som han skal føre forhandling med, tiltrænger det næppe nogen nærmere forklaring, at man ikke let kan stille for store fordringer til uddannelsen af de folk, hvis opgave det er at søge industriens arbejdere beskyttet så godt som muligt imod arbejdets ulykker og sundhedsfare, og som i denne anledning ofte må udøve et arbejde af kontrollerende art i forhold til virksomhedens ledere.

Det var, hvad man sagde i betænkningen herom.

Efter at hr. Simonsen har stillet spørgsmålet, har jeg drøftet det med direktoratet for arbejdstilsynet, som har anført, at teknikumingeniører ikke kan honorere kravene i f. eks. kemiske spørgsmål, idet kemiske studieretninger kun findes på Danmarks tekniske højskole og på ingeniørakademierne. 40 af de i alt 100 ingeniører, der er ansat under tilsynet i dag, er kemiingeniører, og man vil også i fremtiden være nødsaget til at have et betragteligt antal kemiingeniører. Herefter har direktoratet udtalt, at det efter tilsynets opfattelse ville være muligt i dag også at ansætte teknikumingeniører som fabriksinspektører eller ingeniører i arbejdstilsynet, og jeg kan sige, at jeg er helt enig i denne opfattelse.

Jeg kan videre oplyse, at vi er inde på overvejelser om en rationalisering af arbejdstilsynet, og jeg vil også gerne nævne, at arbejdsgruppen om arbejdsmiljø og arbejdstilsyn, som jeg nedsatte for et års tid siden, bl. a. har til opgave at vurdere, om det nuværende arbejdstilsyn er tidssvarende med hensyn til målsætning og struktur, med hensyn til de vejledende, oplysende og kontrollerende funktioner, der udøves. Gruppen skal også foruden personalets størrelse overveje dets grunduddannelse og videreuddannelse, og en anden opgave er at undersøge og overveje, om det nuværende uddannelsesmønster i rimeligt omfang giver dem, der søger uddannelsen, en orientering om arbejdsmiljøet, der svarer til deres kommende placering i og indflydelse på arbejdsmiljøet.

Simonsen: Vi kan selvfølgelig hurtigt blive enige om, at der kræves et velkvalificeret personale til at følge arbejderbeskyttelseslovgivningen op, men når ministeren

[Simonsen.]

taler om, at der bl. a. i stor udstrækning er brug for ingeniører med kemisk uddannelse, og den har teknikumingeniørerne ikke, og derfor vil det være vanskeligt at tage dem ind, må jeg sige, at det er vel nok en begrænset del af arbejdsopgaverne, der specielt har med kemi at gøre. Man kunne vel nok pege på en lang række andre områder inden for arbejderbeskyttelseslovgivningen, hvor det måske netop er de praktiske teknikumingeniører, der i virkeligheden har den største mulighed for at løse problemerne.

Lad det nu være. Jeg betragter ministerens besvarelse på den måde, at det vil være muligt inden for de eksisterende bestemmelser at ansætte teknikumingeniører som fabriksinspektører. Mig bekendt findes der ingen teknikumingeniører i dag, og det kunne jo godt give indtryk af, at det faktisk ikke var muligt, og jeg ved i hvert fald også, at det er Ingeniør-Sammenslutningens opfattelse, at det ikke er muligt. Men kan jeg forstå ministerens besvarelse på den måde, at såfremt teknikumingeniører for eftertiden søger ledige stillinger som fabriksinspektører, vil de blive betragtet og bedømt på lige fod med civilingeniører og akademiingeniører ved besættelse af disse stillinger?

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Det er klart, at det, der må være afgørende, er de pågældendes kvalifikationer. Som jeg sagde det før, er arbejdstilsynet enig i, at også teknikumingeniører kan komme i betragtning her.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at det er ikke blot ingeniører og ikke blot civilingeniører, det drejer sig om. Der er derudover 87 inspektører ansat inden for dette område. De fleste har maskinmestereksamen, og en meget stor part af dem er startet med en egentlig faglig uddannelse, en håndværkeruddannelse. De anvendes altså i vid udstrækning inden for arbejdstilsynet, og herudover har man altså de 40 kemiingeniører, jeg nævnte før, 35 maskiningeniører, 16 bygningsingeniører og 9 elektroingeniører. Men som sagt, det er tilkendegivet over for mig fra tilsynets side, at man også inden for den nugældende lovs rammer kan ansætte teknikumingeniører, der i øvrigt opfylder de kvalifikationskrav, man må stille.

Simonsen: Jeg er ikke helt tilfreds med ministerens seneste besvarelse. Det, der for mig er afgørende, er at få en bekræftelse fra ministeren på, at man vil betragte ansøgere, der er teknikumingeniører, på lige fod med civilingeniører ved besættelsen af disse stillinger. Jeg må formode efter den redegørelse, ministeren har givet vedrørende bestemmelsen i lovens § 49, stk. 2, at det er muligt, men jeg synes bare, det så var rimeligt, at ministeren gav denne bekræftelse her, således at der ikke var nogen tvivl over for teknikumingeniørerne i fremtiden.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg kan egentlig ikke gå nærmere ind på dette end med det svar, jeg allerede har givet. Der er en ganske bestemt lovbestemmelse, men jeg er enig med tilsynet i, at inden for denne lovbestemmelses rammer kan også teknikumingeniører komme i betragtning og besætte de stillinger, der her er tale om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Schlüter* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren opgive sin beslutning om at give postgirokontoret bankmæssige funktioner i form af oprettelse af lønkonti og udlånsvirksomhed, eller vil ministeren i benægtende fald forelægge folketinget et ændringsforslag til postloven, således at det kan blive konstateret, hvorvidt der i folketinget måtte være flertal for, at postgirokontoret skal have adgang til at drive bank- og sparekasselignende virksomhed?“

(Spm. nr. 150).

Poul Schlüter: Baggrunden for det spørgsmål, jeg har stillet, er, at trafikministeren for et par uger siden lod meddele, at han havde besluttet sig for at udvide postgirokontorets virksomhed, således at det i fremtiden kom til også at omfatte visse bankmæssige funktioner, nemlig førelse af lønkonti for statsansatte og udlånsvirksomhed til statsansatte. Det var ministerens hensigt at gennemføre denne udvidelse rent administrativt.

Vi tog afstand fra denne plan, og det gjorde for resten også i skarpe vendinger en række fremtrædende talsmænd for lønmod-

[Poul Schlüter.]

tagerorganisationer. Vi mener, at det var og er en stor sag, som kan komme til at omfatte milliardbeløb. Vi mener, det er inderlig overflødigt. Vi mener, at staten ikke bør overtage funktioner, som varetages udmærket af det private erhvervsliv. Men alt dette kan vi forhåbentlig senere komme til her i folketinget at drøfte grundigt, for sagen er jo nu på vej ind i et nyt spor, det rigtige spor. I går og i dag har der været ført forhandlinger mellem statsministeren og oppositionen, og jeg forstår, at de har ført til, at regeringen nu vil fremsætte et lovforslag om denne udvidelse af postgirokontolets funktioner, så der kan blive tale om et almindeligt udvalgsarbejde her i folketinget, hvorefter det kan blive konstateret her i salen, om der virkelig er et flertal blandt folketingets medlemmer for at give postvæsenet disse nye opgaver.

Som det nu ligger, vil jeg gerne for klarheds skyld bede trafikministeren bekræfte, at der kommer et sådant lovforslag, således at beslutningen ikke gennemføres rent administrativt, men bliver truffet, hvor en så stor beslutning bør træffes: her i folketinget.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Det er jo en sjælden situation at være i, at spørgeren ligefrem om ikke ordret så dog i realiteten læser en del af min besvarelse op. En række af hr. Poul Schlüters formuleringer i det stillede spørgsmål, hvortil jeg må henholde mig i første omgang — jeg kendte ikke baggrunden, som først fremkommer mundtligt nu her — om bankmæssige funktioner, bank- og sparekasselignende virksomhed i spørgsmålet bringer uvægerlig tanken hen på oprettelsen af en egentlig postsparebank eller lignende, således som også store dele af pressen har været inde på det. Det er forkert. Hvad regeringen foreslår, er en beskeden udvidelse af postgirokontolets aktiviteter. Det er jo i postlovens § 2 anført, at postvæsenet er bemyndiget til at overtage andre med dets virksomhed forenelige forretninger såsom postgiro. De nærmere bestemmelser, herunder takster, fastsættes af ministeren for offentlige arbejder.

I bekendtgørelsen om benyttelse af postvæsenet er det i § 2 fastsat, at postvæsenet

udfører postgiroforretninger, og i §§ 10-20 er fastsat bestemmelser for disse forretninger. I § 14 er det således fastsat, hvilken forrentning der ydes for beløb på en postgiro, og i § 19 er fastsat, at så stor en del af kontohaverens tilgodehavende, som ikke skønnes nødvendigt at holde rede til imødekomme af kontohaverens dispositioner under hensyn til post- og telegrafvæsenets forretningsmæssige interesser og dets interesse i en rimelig regional fordeling, skal anbringes på betryggende måde efter nærmere af ministeren for offentlige arbejder fastsatte regler.

På grundlag af en indstilling fra et af mig nedsat udvalg med teknisk bistand fra repræsentanter fra økonomi- og budgetministeriet, handelsministeriet og Danmarks Nationalbank har regeringen herefter besluttet at udvide enkelte områder af postgirokontolets virksomheder. Beslutningen kan opdeles i 4 led:

1. Staten anviser lønninger m. v. til statsansatte til postgirokontolet til fordeling til pengeinstitutterne, herunder postgirokontolet.

2. Det statsansatte personale tilbydes længirokonti, der forrentes som almindelige postgirokonti. Renten skal dog beregnes 3 gange om måneden i stedet for som på almindelige postgirokonti 1 gang. For beløb, der efter aftale hensættes til opsparring på 3 måneders opsigelse, ydes 6 pct. i rente.

3. Der gives inden for rammerne af nærmere givne regler innehavere af postgirokonti en adgang til at kunne opnå lån, de såkaldte automatiklån.

4. Statsstyrelse og institutioner skal oprette postgirokonti og i alle tilfælde, når det er hensigtsmæssigt, benytte postgiro ved betalinger.

Jeg vil godt understrege, at udvidelsen af postgirokontolets virksomhed, der er en gennemgribende foranstaltning, først og fremmest giver en mere effektiv postgirotjeneste. En forøgelse af antallet af postgirokonti vil betyde, at antallet af indbetalinger bliver relativt mindre, hvilket medfører en dæmpning af forbruget af personale ved posthusene. Der sker således en overflytning af arbejdet fra den stærkt personalekrævende indleveringstjeneste på posthusene til en centraliseret edb-bogføring i postgirokontolet, hvad der er i god overensstemmelse med de

[Ministeren for offentlige arbejder.]

fra alle sider ønskede bestræbelser for at spare på ressourceforbruget inden for den offentlige sektor.

Det var det nævnte udvalgs indstilling, at disse udøvelser af postgirokontorets aktiviteter kunne ske administrativt med hjemmel i postlovens § 2. Da spørgsmålstegn blev sat ved denne vurdering, anmodede jeg justitsministeren om gennem lovkontoret at afgive yderligere erklæring om, hvorvidt de påtænkte foranstaltninger kunne gennemføres med hjemmel i § 2. Denne yderligere vurdering forelå i forgårs, og jeg skal tillade mig at citere konklusionen:

„Det er justitsministeriets opfattelse, at bestemmelsen i postlovens § 2 må antages at indeholde tilstrækkelig hjemmel for, at nyordningen kan gennemføres administrativt med en ændring af gældende bekendtgørelse nr. 212 af 30. maj 1972 om benyttelse af postvæsenet.“

Regeringen er derfor af den ganske klare opfattelse, at de påtænkte foranstaltninger til en udvidelse af postgirokontorets virksomhed vil kunne gennemføres administrativt. Regeringen ønsker imidlertid ikke, at denne procedure fortsat skal være det centrale i debatten med det resultat, at debatten mere drejer sig om proceduren end om indholdet. Regeringen har derfor besluttet at fremsætte et lovforslag indeholdende de påtænkte foranstaltninger. Lovforslaget vil snarest fremkomme.

Poul Schlüter: Jeg takker ministeren for svaret og især for tilsagnet om, at der nu kommer et lovforslag. Jeg hørte naturligvis også med interesse på de oplysninger, ministeren gav om, hvordan regeringen havde tænkt sig at postgirokontorets fremtidige virksomhed på dette område skulle fungere, men det har selvfølgelig i dag slet ikke den samme interesse, som det havde i går, hvor vi måtte regne med, at regeringen ville stå fast på at gennemføre det administrativt. Jeg takker altså for tilsagnet om, at vi nu får et lovforslag, så får sagen her i salen en normal behandling.

Ministeren sagde, at han befandt sig i en sjælden situation. Det er jeg nu ikke så sikker på kan holde for en nærmere betragtning. Det er min fornemmelse, at ministeren efterhånden må føle sig i en voldsom tak-

nemlighedsgæld over for folketinget, som nu ved adskillige lejligheder har draget omsorg for, at ministerens forvaltning kommer under klare, lovmæssige rammer. Jeg tænker på Hammelsagen, og jeg tænker på Samsøsagen. Det ender med, at ministeren lærer, hvordan forholdet må være her i landet imellem en minister og parlamentet.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Jeg forstår, at mit svar var af en sådan art, at det var nødvendigt for hr. Poul Schlüter at inddrage ganske nye momenter i sit andet indlæg her. Der er overhovedet ikke nogen parallel imellem den situation, der foreligger, og de to sager, som hr. Poul Schlüter nu trak frem.

Der lå omkring Hammelsagen en lov fra 1946, hvorefter der kan opføres en lufthavn ved Århus, Storebæltsspørgsmålet er løst ved lov, og Samsøspørgsmålet var overhovedet ikke inddraget i nogen form for lov, så der er ikke nogen som helst form for parallelisme, hvad jeg er fuldstændig sikker på at en så fremragende jurist som hr. Poul Schlüter også kan se.

Jens Peter Jensen: Må jeg spørge den højtærede minister for offentlige arbejder, som vel overraskende nok bliver den, der skal til at lovgive på dette område, om han vil være i stand til allerede i dag at komme med en tilkendegivelse af, at det kommende forslag ikke bliver mere vidtgående end det, man har tænkt at gennemføre administrativt, og endelig om ministeren kan komme med en vurdering af, hvordan forslaget vil se ud ved tredje behandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Det er klart, at lovforslaget vil være bygget over den skabelon af foranstaltninger, som helt og holdent administrativt kunne gennemføres.

Må jeg herudover sige, at jeg vil finde det naturligt, at der i det lovforberedelsesarbejde, som nu skal pågå, inddrages forhandlinger med bankernes og sparekassernes fællesrepræsentationer. Det er ganske naturligt at gøre det i den foreliggende situation.

Det andet spørgsmål ved spørgeren udmærket at jeg alene ikke kan besvare; jeg har én stemme ud af 179.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Enggaard* til handelsministeren:

„Vil ministeren redegøre for de forhandlinger, der er ført med bank- og sparekasseorganisationerne, banktilsynet og Nationalbanken, inden regeringen traf beslutning om at oprette en postgirolånebank for tjenestemænd?“

(Spm. nr. 148).

Skriftlig begrundelse.

Den bebudede oprettelse af en lånebank for tjenestemænd, der får deres løn udbetalt via postgiro, har betydelige konsekvenser for det danske bank- og sparekassévæsen. Jeg går derfor ud fra, at en så principielt vigtig beslutning ikke har kunnet træffes uden forhandling med branchens organisationer og banktilsynet. Sagen har naturligvis også betydning for regeringens kreditpolitik og herunder relationerne mellem Nationalbanken og bankvæsenet. Jeg går derfor ud fra, at der også er ført forhandlinger med Nationalbanken.

Enggaard: Det spørgsmål, jeg for nogen tid tilbage har stillet handelsministeren, drejer sig om baggrunden for hele den debat, som også er ført ind i spørgetiden i dag, og hvor der nu er kommet væsentlige nye oplysninger frem i forhold til det, vi kunne vide blot for nogle få timer tilbage. Det er baggrunden for, at jeg spørger netop handelsministeren, om han kan redegøre for de forhandlinger, der har været ført med banker, sparekasser, banktilsynet og eventuelt Nationalbanken, hvis han, eventuelt via den kgl. bankkommissær, har kunnet forhandle med Nationalbanken om de følger, som en sådan ændret anvendelse af postgiroen vil have for hele denne side af pengevæsenet. Jeg forstod på de sidste bemærkninger, trafikministeren fremførte, at det var hans hensigt at forhandle med banker og sparekasser. Jeg kan naturligvis ikke herudaf slutte, at der ikke har været forhandlet fra handelsministerens side. Derfor har jeg stillet spørgsmålet sådan. Jeg ser frem til handelsministerens svar.

Handelsministeren (Erling Jensen): Overvejelser om udvidelse af postgirokontorets virksomhed henhører under ministeriet for offentlige arbejders forretningsområde, og sagen har derfor været forberedt af dette ministerium. Som ministeren for offentlige

arbejder har nævnt, er den tekniske forberedelse af postgirokontorets fremtidige virksomhed foregået i et internt embedsmandsudvalg, hvor de interesserede styrelser, herunder handelsministeriet, har været repræsenteret. Om dette udvalgs sammensætning og virke i øvrigt kan jeg vist henvise til de oplysninger, der foreligger fra ministeren for offentlige arbejder.

Overvejelserne har for mig at se ingen relation til tilsynet med banker og sparekasser, som alene påser, at banker og sparekasser overholder den for disse institutter gældende lovgivning. Derfor har dette tilsyn ikke deltaget i det nævnte udvalgs arbejde, og det fremgår af mine indledende bemærkninger, at jeg ikke som handelsminister har haft forhandlinger med bankers og sparekassers organisationer om denne sag, som hører hjemme under ministeren for offentlige arbejder.

Enggaard: Jeg takker handelsministeren for svaret, selv om det egentlig må forundre mig, at handelsministeren mener, at forhandlinger om dette anliggende ligger uden for handelsministeriets egentlige ressort på grund af, at postloven hører under ministeren for offentlige arbejder. De konsekvenser, som kan komme af en sådan ændret anvendelse af postgiroen, berører jo overordentlig alvorligt forholdene for banker og sparekasser; spørgsmål om kreditloft og andre ting bliver bragt ind i billedet.

Derfor vil jeg stille det tillægsspørgsmål til handelsministeren, om han nu, da der jo er en mere afslappet holdning til disse ting og den fornødne tid til rådighed, vil foranledige, at der bliver forhandlet med banker og sparekasser og andre eventuelle berørte instanser, før et lovforslag bliver udarbejdet og fremsat her i folketinget. Jeg tror, det vil være saglig rigtigt, om det kunne forløbe på den måde, og jeg så gerne, at det var handelsministeren som den egentlig ansvarlige for bank- og sparekassespørgsmål, der tog dette initiativ.

Handelsministeren (Erling Jensen): Jeg kan kun takke for hr. Enggaards tillid til min kontakt med banker og sparekasser også i denne sag. Jeg mener nu, at ministeren for offentlige arbejder har besvaret hr. Enggaards spørgsmål allerede i sit første

[Handelsministeren.]

indlæg, idet jeg mener at erindre, at ministeren nævnte, at han havde modtaget henvendelser fra banker og sparekasser, og at det var hans hensigt at kontakte disse med henblik på yderligere drøftelse af deres henvendelser, inden han fremsætter sit lovforslag. Det er min opfattelse, at det er i ganske god overensstemmelse med arbejdsfordelingen i en regering, også arbejdsfordelingen i tidligere regeringer, at den ressortminister, der er ansvarlig for et lovforslag og en administrativ sagsbehandling, vurderer de faktorer, der skal tages.

Jeg vil dog glæde hr. Enggaard med at sige, at jeg har en sådan løbende kontakt med banker og sparekasser, at jeg af dem bliver orienteret om den holdning, de måtte have til dette spørgsmål, og at jeg altid er indstillet på, i det omfang min kollega ikke måtte være orienteret, at videregive denne orientering til ham.

Enggaard: Det glæder mig naturligvis, at handelsministeren ikke ganske slipper kontakten med dette sit ansvarsområde inden for handelsministeriet, for ellers kunne man fristes til at sige, at ministeren for offentlige arbejder, der desuden er minister for forureningsbekæmpelse, kunne få endnu et element ind i sin efterhånden lange titel, nemlig „minister for visse bank- og sparekassenavigander“.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Enggaard* til økonomi- og budgetministeren:

„Vil ministeren redegøre for de forhandlinger, der er ført med tjenestemandorganisationerne om oprettelse af en postgirolånebank for tjenestemænd?“

(Spm. nr. 149).

Skriftlig begrundelse.

Mange tjenestemænd har i dag frivillige lønkonti i diverse banker og sparekasser.

Indførelse af en ordning med lønudbetaling over postgirobank vil derfor gøre indgreb i de frivillige ordninger, som disse tjenestemænd har truffet med pengeinstitutter. Desuden eksisterer der fem frivillige låneforeninger for tjenestemænd, baseret på lønfor-skrivninger og i samarbejde med bankerne. Ved den for få år siden gennemførte tjenestemandreform var der enighed om ikke at foretage ændringer i de eksisterende låneordninger.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Da det, ministeren for offentlige arbejder havde tænkt sig at foretage med hensyn til udvidelse af girokontorets funktioner, var et tilbud til de øvrige i staten ansatte og altså ikke noget ansættelsesvilkår, forelå der ikke nogen nødvendighed af at drøfte problemerne med organisationerne. Mig bekendt har sådanne drøftelser ikke fundet sted. Mig bekendt har organisationerne heller ikke ønsket sådanne drøftelser. Men jeg er overbevist om, at hvis de ønsker det, vil ministeren for offentlige arbejder være villig til at tage sådanne drøftelser med dem.

Enggaard: Jeg kan forstå, at også her henvises der til ministeren for offentlige arbejder, som nu altså også kommer til at indtage rollen som forhandler i forhold til tjenestemandorganisationerne på nogle af de områder, som efter den nye tjenestemandsløvgivning i 1969 er forhandlingsanliggender — og det er temmelig vide områder, det drejer sig om. Jeg forstår, at spørgsmålet om udbetaling af løn, vilkår i forbindelse med eventuelle lån og de andre ting, som ligger i planerne om en udvidet anvendelse af postgiroen, nu er forhandlingsområde for ministeren for offentlige arbejder i forhold til de offentligt ansattes organisationer.

Budgetministeren, som her venligt viser sagen videre til sin kollega, er ellers i en interessant situation derved, at han på samme tid

[Enggaard.]

er kgl. bankkommissær og altså via sit sæde i Nationalbankens repræsentantskab har kreditlofter og andre begrænsninger af kreditydelsen inden for sit område, og at han samtidig som lønningsminister er forhandler i forhold til de offentligt ansattes organisationer. Jeg ville spørge budgetministeren, om denne interessante konstellation giver budgetministeren anledning til her at udtale sig om, hvorvidt kreditlofter og andre aftaler med hensyn til kreditgivningen, som måtte høre under hans ansvarsområde, eventuelt vil blive varetaget via ministeren for offentlige arbejder i de forhandlinger, denne måtte føre til den anden side om udnyttelsen af kreditmulighederne via postgiro.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg forstår, at hr. Enggaard er i sit morsomme hjørne i dag. Det er måske ikke gået op for hele forsamlingen, men det er gået op for mig.

Til den sidste del af spørgsmålet vil jeg gerne sige, at problemerne om forhandlingerne om låneloft fortsat hører under Nationalbanken i samarbejde med den kgl. bankkommissær. Det fortsætter uændret, kan jeg betro hr. Enggaard.

Til den første del af spørgsmålet, om ministeren for offentlige arbejder havde overtaget forhandlingerne med tjenestemandorganisationerne og andre organisationer, der repræsenterer de offentligt ansatte, kan jeg sige — jeg skal gentage det, for jeg forstår, at hr. Enggaard ikke forstod det — at her foreligger ikke nogen aftale, her foreligger et tilbud. Så må man se, om den enkelte tjenestemand og den enkelte ansatte i statens tjeneste vil modtage dette tilbud. Det kræver ikke forhandling med organisationerne.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgertiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om aktieselskaber.

(Lovforslaget (nr. 171) findes i tillæg A. sp. 4353, fremsættelsen i tidenden sp. 3095).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om anpartsselskaber.

(Lovforslaget (nr. 172) findes i tillæg A. sp. 4613, fremsættelsen i tidenden sp. 3095).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Poul Nielson: De lovforslag, vi i dag har til første behandling, vil givetvis komme til at stå som en meget betydelig reform på det selskabsretlige område, først og fremmest naturligvis på grund af den tilbundsgående revision af selve aktieselskabsloven, men dernæst også på grund af det helt nye lovforslag om anpartsselskaber og ændringerne i bank- og forsikringslovene, som giver statslig repræsentation i disse selskabers bestyrelser, og som vi senere skal diskutere.

For lønmodtagerne vil denne reform indebære et stort og principielt skridt fremad gennem bestemmelsen om, at de ansatte på virksomheder med 50 eller derover skal kunne vælge 2 medlemmer af bestyrelsen. Alene en ting som det vil normalt få os til at kippe en ekstra gang med fanen på en hvilken som helst 1. maj. Men på baggrund af den almindelige politiske velvilje, der nu fra alle sider omgiver kravet om øget medarbejderindflydelse på de enkelte virksomheder, forventer vi, at der også på dette punkt i aktieselskabslovgivningen vil kunne skabes bred enighed her i folketinget.

Der er både på det principielle plan og mere direkte lovgivningsmæssigt en forbindelse mellem denne lovgivning og lovforslaget om lønmodtagernes medejendomsret, ØD. Jeg skal ikke gå i enkeltheder for at pege på sammenhængen, men derimod understrege, at disse selskabsretlige lovforslag også i sig selv indebærer meget store fremskridt, fremskridt, som vi under alle omsstændigheder ønsker realiseret nu.

Det vil nok være rigtigt indledningsvis at pege på nogle af de fordele, der helt principielt ligger i aktieselskabsformens anvendelse i erhvervslivet.

For dem, der aktivt driver erhvervsaktivitet, giver denne organisationsform mulighed for at få tilført kapital på en meget